

Árpás Rózsa

ÉLETNYIRBÁLT VÁGYAK

ÁRPÁS RÓZSA

Elbeszélő költemények, próza

ISBN 978-963-12-1955-5

Budapest, 2012.

TARTALOM

1. TARTALOMJEGYZÉK	2.
2. ÁRPÁS RÓZSA KORTÁRS KÖLTŐNŐ, Budapest, 2012.	3.
3. ELŐSZÓ	5.
4. ESTEFELÉ, GÖDÖLLŐ, KIRÁLYI KASTÉLY, IDŐSEK SZOCIÁLIS OTTHONA, 1964.	8.
5. BÚCSÚ NÉLKÜL, 1951.	11.
6. EMLÉKEZÉS SZÜLEINKRE	12.
7. ÉDESAPÁNK, APUKÁNK! (id. ÁRPÁS JÓZSEF, 1879. VIII. 27 - 1956. IX. 20.)	13.
8. LÁTLAG ÉDESANYÁM! (1893. VII. 14. 1963. II. 23.)	18.
9. VÍVÓDÁS ÁTÍVELŐN, A MÚLTBÓL A JELENBE 1960 - 1970-es ÉVEKBEN ÉS MA, 2011-ben!	20.
10. HOGYAN TOVÁBB HAZÁM, VILÁG? 2012.	23.
11. KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁSOM	29.

ÁRPÁS RÓZSA KORTÁRS KÖLTŐNŐ, Budapest, 2012.

1924. októberben Bukarestben született, Budapesten él, demográfus, esztéta, filozófus, költő. Főhivatali munkahelyén a válások országos szakembere, aranygyűrűvel jutalmazott törzsgárda tag, évtizedekig helyi laptudósító, ill. szerkesztőbizottsági tag, a Bp.-i TIT díszoklevéllel elismert tudományos előadója volt. Irodalmi érdeklődésével 13 éves életkorában kitűnt, karácsonyi színdarabot írt, rendezett, szerepelt a Szülők, a Tantestület örömére.

Édesapja építőipari szakmunkás, a szakmájának művésze. Trianon után a gazdasági világviszonyok évei, a nincstelenség, a nyomor iskoláit kijáratták az emberi méltóságában megtiport kisember tömeggel, a becsületrend kitüntetéslen névtelenjeivel, akik közé Szülei is tartoztak. Az Ő helytállásuk példája olyan - Húgával együtt számukra -, mint viharos éji tengeren a hajósok a világítótorony. Életformájuk meghatározta mindkettőjük élet- és világ-szemléletét. Családjának, önmagának osztályhelyzete, életküzdelmeik, ars poetica-ját nemzetközi méretűvé érlelte.

Költeményeiben lélekkiáltásként feltárja a társadalmi és egyéni igazságosságért folytatott örök küzdelmet. A szellemi elitnek, és minden felelősen gondolkodónak gondolatébresztő, nemes cselekvést sugalló költője. Biztatásaival reményt sugároz, a tiszta eszmék, a mind magasabb szintű emberi, szellemi értékek befogadására ösztönzi az olvasót. Vallja: az elmúlt korszak emlékei, tanulságai segítenek megérteni a jelent, és felkészítenek a holnapra! Élet-, családfenntartási gondokkal küzdve, nem maradt ideje az irodalom aktív művelésére, csak a negyvenes éveiben kezdte papírra vetni főként társadalmi ihletettségű, a múlt és a jelen valóságát generációkon átrepítő szárnyalással tükröztető, jelképekben is gazdagon kifejező költeményeit, verses elbeszéléseit, esszéit, ill. szociológiai írásait, novelláit, filmforgatókönyveit, és egy sci-fit.

MEGJELENT: ALTERRA Svájci-Magyar Kiadó Bp. 1997-2006-ig évenként megjelent Antológiáiban; URÁNUSZ Kiadó KLÁRIS c. éves Antológiáiban és azonos nevű, Irodalmi - Kulturális folyóirataiban 1998- napjainkig; CSERHÁT MŰVÉSZ KÖR: DÉLIBÁB 2003. Lexikon - Antológiában; A Fővárosi Szent Imre Kórház Lakossági Fórum Nyílt Nap alkalmával a Testvérhűg felolvasta Nővérenek „Áldáskérés a tudásra, a jóságra!” c. írását, amely köszönet a népességünk egészségéért fáradozóknak, megjelent a Kórház Hírforrás c. lapjában, 2008. szeptember-október hó. Ugyanez megjelent Bp. XII., Szent János Kórház honlapján:

<http://ilcokklub.uw.hu/Kepek/arpas.JPG>

A Magyar Írószövetség Tagjainak, ill. az ALTERRA Kiadó Lektorainak véleménye az alkotásairól: „...költeményeiben realiztikusan, magas fokon kiművelt lírai eszközökkel árnyalja az emberi érzelmeket és a psziché rezdüléseit. Az ábrázolt tartalmakon túl kiviláglik egyéni, sajátos élet- és világlátása, a hétköznapijaink kisebb problémáira éppúgy fogékony, mint az egyetemes gondokra. Munkái továbbgondolásra, elmélyedésre ösztönzik a befogadót.”

Írásainak eszmei lektora húga, Árpás Gizella (Szilvia) Dr. V. D.-né, oec. dipl. okl. közgazda, számítógépes rendszerszervező.

A nevezett Testvérhúg, 1932-ben született, Nővére a költő, „HÚGOM SZÜLETÉSNAPJÁ-RA” c. költeményében emlékezett meg Róla. Pályaküzdelmét, amely sok férfi, főként nő diplomás szakember sorsával volt közös, ELLENSZÉLBEN c. „A” és „B” változat költeményeiben öröközte meg. (Találhatók: I. FORGÓSZÉLBEN c. részben.)

X - X - X

**VEZÉRLŐ ELVEM: ÉLTET A JÓTETT!
CSELEKVÉSE ALAPJÁN ÍTÉLD, ÉRTÉKELD AZ EMBERT!**

E L Ő S Z Ó

A korszak, amelybe beleszülettem olyan volt az emberiség számára, mint a viharfelhőből kiinduló hevesen örvénylő légoszlop, pusztító erejű forgószelel (tornádó, hurrikán, ciklon, orkán), mindent felkavaró, elsöprő zűrzavar! Erre utalok az INTERNETEN megjelent három részből álló könyvem első részének a főcímére, FORGÓSZÉLBEN és e cím alatt az összefoglaló alcímben: NŐSORSOK NEM VIDÁM NAPJAI A KÉT VILÁGHÁBORÚ UTÁNI ÉVTIZEDEKBEN, 1914 - 1918, 1939 - 1945- NAPJAINKIG.

A személy kiszolgáltatottja a mindenkori politika által alakított társadalmi-gazdasági körülményeknek, és a szubjektív egyéni indulatoknak. A számunkra vesztes I-II. világháborúk, a gazdasági világválság évtizedekig elhúzódó hatásai, a munkanélküliség, a nyomor, a megáláztatások mély nyomot hagytak fogékony lelkemben.

Sok mindent keresünk a nagybetűs ÉLETBEN: a létbiztonságot, megélhetési lehetőséget, megfelelő otthont, emberséges bánásmódot, az igazunkat, a szeretetet, a megbecsülést, nem utolsósorban életre szóló, megbízható, jellemzilárd, ideálisan elképzelt, hozzánk méltó, illő társat, a vágyott boldogságot, lelkünk másik felét.

A könyvem II. részében, KERESLEK „KÉKMADÁR” PÁROM c., alcíme: A BOLDOGÍTÓ „IGEN” LEHETŐSÉGÉRŐL, feltárom a társtalálás gondját, a rosszul választás-, a boldogtalanság okait, következményeit!

Vannak, akik u.n. „burokban” születtek, vannak, akik a „pokol tornácát” megjárták, ill. megjárják, hogy egyről a kettőre jussanak, vannak akik szakma, ill. pályamódosításra kényszerülnek, vagy NEM ALKUSZOM!, elfogadják időlegesen vagy véglegesen a magányukat. Önvigasztalásul énekelhetik ZERKOVITZ BÉLA örökzöld slágerét: „Az egyiknek sikerül, a másiknak NEM! A SORS olykor nem tudja mit akar!...” A HERNÁDI JUDIT színművésznő által énekelt közkedvelt sláger is vigasztal (DÖME ZSOLT - VEREBES ISTVÁN): „...Sohase mondd, hogy túl vagy már mindenem, Sohase mondd, hogy tovább már nincs nekem, Mindig van új és még újabb, hát várd a csodát, De sohase mondd, hogy nincs tovább!”

**E KÖNYVEM III. RÉSZÉNEK CÍME: ÉLETNYIRBÁLT VÁGYAK
TARTALMÁRÓL:**

- Személyes élményemet tárom a kedves Olvasó elé, a GÖDÖLLŐI KIRÁLYI KASTÉLYBAN működött SZOCIÁLIS OTTHONBAN tett látogatásomról.
- Emlékezem egyik szerelmi csalódásom rövid történetére.
- Áldott emlékü Szüleinket bemutatom (próza)
- Édesapánk és
- Édesanyánk életküzdemeiről, a közös sorsunkról íródott költeményeim, a történelmi korszak hű tükörképei! Helytállásuk, jó példájuk, a mindenkori fiatal nemzedék számára tanulságul szolgál!
- VÍVÓDÁS ÁTÍVELŐN A MÚLTBÓL A JELENBE c. költeményemről: Természetes törekvése a felelősen igyekvő embernek, hogy a munkáját elismerjék, és ezt anyagilag is kifejezésre juttassák! Szükséges az önvizsgálat a felismeréshez, hogy meggyőződjunk, rajtunk kívül álló okok az előidézői a gondot okozó helyzetünknek, körülményünknek. Visszatérő gondolatom szeretett Hazám jelenét és jövőjét féltő aggodásom. BÍZOM abban, hogy az ORSZÁGVEZETÉS RÁTALÁL A KÖVETHETŐ ÚTRA!
- HOGYAN TOVÁBB HAZÁM, VILÁG? c. költeményemből, és valamennyi írásomból, a VILÁG FELÉ NYITOTTAN kicseng költői igazságtudatom, mélységes ember-, és hazaszeretetem, töretlen optimizmusom, és VÖRÖSMARTY MIHÁLY táplálta hitem, a SZÓZAT c. költeményéből idézve:

„...ÉS ANNYI BALSZERENCSE KÖZT,
OLY SOK VISZÁLY UTÁN,
MEGFOGYVA BÁR, DE TÖRVE NEM,
ÉL NEMZET E HAZÁN...”

X - X - X

Kérem a KEDVES OLVASÓT, hogy e könyvem mindhárom részének az INTERNETEN való elolvasását, az alább közölt megtaláló címeken szíveskedjék ajánlani a felelősen gondolkodó BARÁTAINAK, ISMERŐSEINEK! KÖSZÖNÖM, együtt érző fáradozását!

ŐRIZZÉK és TERJESSZÉK a nevemmel hitelesen fémjelzett, realista eszmeiségemből fakadó mondandóim gondolatiságát, hogy a NÉPEK TENGERÉBEN, a kétes kimenetelű jövőben NE SÜLLYEDJEN EL A MAGYAR NÉP „BÁRKÁJA”! Az ÖN emberi magasrendűsége, szívjósága, az utódait féltő szeretete sokat tehet ez ügyben!

A kérésem aláhúzásaként idézem e könyvem I. részében található ERŐMERÍTŐ c. költeményemből az alábbi befejező szakaszt, amely mélységes családszeretetemből fakadt:

„...Miként part kísér folyamot,
épített reményen botladozik
az ősökformált ÉN!,
lágyan és serkentőn,
mint a fény, ölel
a mából visszanéző TEGNAP,
felitat könnyet,
legyűr - mert kell! -
mindig van gondot,
segít megnyerni a HOLNAPOT!”

A költeményeim, írásaim megkereső címe az INTERNETEN: FIREFOX vagy OPERA program.

mek (MAGYAR ELEKTRONIKUS KÖNYVTÁR)
oszk (ORSZÁGOS SZÉCHÉNYI KÖNYVTÁR)
mek.oszk.hu, a keresőben a Szerző neve:
ÁRPÁS RÓZSA. A keresett címek nevei:
I. FORGÓSZÉLBEN
II. KERESLEK „KÉKMADÁR” PÁROM
III. ÉLETNYIRBÁLT VÁGYAK.

A könyvemnek az INTERNETEN való elmélyült elolvasása után, az érintetteknek lelki megnyugvást, bizakodó újult erőt, a társválasztás előtt állóknak a tanulságokat figyelembe vevő fegyelmezett, céltudatos, meggondolt, boldog családépítést kívánok!

Tisztelettel

Budapest, 2012. január hó

ÁRPÁS RÓZSA
Szerző

E S T E F E L É

GÖDÖLLŐ, KIRÁLYI KASTÉLY, IDŐSEK SZOCIÁLIS OTTHONA, 1964.

Piros a tetőn az új cserép,
a homlokzaton a zászló,
az ablakokban, a parkban a muskátli virág,
zöld a sok bokor, az évszázados fák lombja,
a közeli erdő, melynek fűszeres illata
úgy lebegi körül, mint a kívül rekesztett
lűktető élet tolakodó zaja.

Sárga, mint a búcsúzó napfény
a volt KIRÁLYI KASTÉLY,
sok egykori vidám vadászat, bál, lakoma,
hatalmas, hiteles agg tanúja;
falán két tábla áll, MŰEMLÉK, SZOCIÁLIS OTTHON.
Amint a vendég a kapun belép,
bottal botorkálva, vagy tipegve lassan
közelít ezerráncú, pergamen arc,
a szem aszott, sárgult taván
két sötét pont csillogva rebben,
mint rozzant ajtó, melynek zsanérja
rozsdás, nyikorogva, nehezen jár,
mozdul, s reménnyel kérdez a foghíjas száj:
- Kit keres kérem, hozzám jött talán? -

Fehér minden az épületben:
az ajtók, a falak, az ágyak, a kendők
a mosolygó nővérek homloka felett,
s a párnák között pihegő, vagy karosszékekben
billenő, reszketeg, gyérhajú fejek ...

Gomolygó felhőfoszlányok mögül
a napsugár - mintha tudná -,
itt úgy várják, mint látogatót, unokát!
Otthonosan a nyitott ablakokon belép,
fitymálva port keres a szobákban - hiába! -,
és mert semmiképp fel nem fogja, mi lehet az oka,
hogy az ember nem marad fiatal,
sugár-szöttes mellényt borít a mindig
borzongó, görbült bordákra,
a fonnyadt arcokat is meg-meg cirógatja.
Mielőtt tovább állna, meg nem állja,
hogy a stukkó díszű, nagy régi bál-,
mai kultúrterembe érve, meg ne
nézze magát a boltozatig érő
bágyadtan hunyorgó tükrökben.

Az öregek, miközben egy-egy TV-ben látott,
rosszul hallott, értett tréfán
hetekig csendesen derülnek, mint családban
szokás összekapnak, megbékülnek, a bonbont
mit látogató hozott, testvériesen megosztják...
A napirend őrzött, nyekergő verkli,
új nappal a „nótát” mindig újrakezdi.
Mint amikor a fák között tél közelít,
s a nehezedő köd mindent elborít,
úgy vesznek szürke homályba az utak,
melyen a roggyant, bütykös lábak
ide, a Kastélyig jutottak...

GYERMEKKORUK REGGELE csaknem mindüknek úgy jött el,
hogy sokan voltak testvérek, drága volt, nem jutott tej!
Nagyocskaként ki libát, juhot őrzött,
ki szolgainas, pesztonka lett,
ártatlan lelküket pofon égette,
zsenge ujjukat az inakat feszítő téglá marta,
volt, ki napszámos-, szakmunkásként kereste a kenyerét,
szobalánynak állt be, az úrfi ágyra nyomta volna,
ő hüen leste, a frontról hoz-e levelet számára
a lóvontatta Posta? 1914-1918-at írtak!

ÉLETÜK DELÉN a szülőanyák
gyermekét segítette világra a bába,
gumibot elől futott a párja,
mert ácsorgott zárt ajtóju gyár előtt,
röpcédulát osztott, tüntetett,
vitte a táblát: MUNKÁT, KENYERET!

Betevő falatra, költségekre pénz akkor van,
ha az embernek a munkaerejét, tudását megveszik,
fáradságát megfizetik!
A munkaközvetítőben, maguk csavart
dohányt füstölgetve, heteken át várakozva,
eszmét cserélve, vitatkozva reménykedtek,
ma, hátha akad „számomra” munka!

ÉLETKORUK DÉLUTÁNJÁN a II. VILÁGHÁBORÚ (1939-1945)
még nagyobb bánatot zúdított az első
VILÁGHÁBORÚ okozta lelki sebekre!
Nappal, éjjel, nehéz-, és láncbomba sorozatok
öltek, törtek-zúztak otthonokat,
családokat, álmokat!

Nagy sokára az óvóhelyekről előtántorgó NÉP,
jobb jövőben bizakodva,
romeltakarításba, újjáépítésbe kezdett.
Az eget-földet rázó emberek csinálta fergeteg,
frontra vitte a kinnal nevelt ifjú gyermeket,
rom alól kapart
elő mit lehetett,

maguknak élelmet, motyót, miközben
az agyában szüntelen dobolt, kip-kop-kop,
a mankó-vert ütem, s a nyöszörgő hang:
„...szánjanak meg!” Az utcán, piacon,
bérház udvaron, templom előtt, mind újabb
nyomorék, rongyos, koldus-sereg kántáló jajja:
„...csak pár fillért, még nem ettem ma...”
A kisértő kép rettenet, lidérc,
a sóhaj esdeklő kórus, a szó
orkánná erősült akarás, parancs!
„MI LESZ VELEM ÖREGEN...?!”

Piros a tetőn az új cserép,
a homlokzaton a zászló,
az ablakokban, a parkban a muskátli virág...
És Ő, a magára maradt, utód nélküli,
családtól szakadt öreg, egy nap
GÖDÖLLŐN, a KIRÁLYI KASTÉLYBAN
a fehér szobákban találta magát.
Mint öreg óra, melynek sétálója
erőtlen jár, hamarosan megáll,
a tartóztatva közelítő elmúlás felé
naponta, egyet-egyet lépeget...
Mást nem vár már, csak látogatót,
vágya, egy csepp névre szóló szeretet.

A kapun kívül
pezsgő ritmust vezényel az ÉLET,
ifjú hangok úsznak a park felett,
minden munkát kezdő friss reggelen,
kottát tár eléjük a lég,
a SZOCIÁLIS OTTHON, az AGRÁREGYETEM...

X - X - X

E költeményemben a felidézett korszakok tényei, örök emlékeztetők, mementó, LÉLEK-REKVIEM, minden ártatlan áldozatért, a háborúkban elesettekért, a fajüldözöttekért, a gáz-kamrákban megöltekért, a Dunába löttekért, eltűntekért, ez utóbbiak között az áldott emlékű, **RAOUL WALLENBERG** svéd diplomataért, aki a nyilas rémuralom idején üldözött zsidó emberek ezreit mentette meg a biztos haláltól!

A Gödöllői Királyi Kastélyban a Szociális Otthon 1957-től 1992-ig működött. Eredeti szépségében visszaállították, azóta MŰEMLÉK, MŰZEUM, nyitott kulturális központ.

X - X - X

B Ú C S Ú N É L K Ü L (1951.)

Csak álltam, álltam a sínek között
körülöttem jött-ment bőrönddel a nép,
Te, lányok álma, tőlem távolabb, padon ültél,
láttam arcodon sértettség, önsajnálát tüze ég.

Néhány perc még és befut a vonat.
Magam varrt, megcsodált új ruhámban
én csak álltam ott, Téged vártalak.
Majdnem hittem a térdeimet átölelt,
csábító, csalfa szavaidnak.

Oh!, hogy reménykedtem a szemedbe nézni,
szerelemre vágyva, a karjaidba omolni.
A szemeim könnyel teltek meg. Vártalak...
Játékszernek néztél! Feltámadt bennem keserűség,
bánat.

Te felálltál, elindultál lassan,
láttad, hogy várlak.
Elmentél mellettem,
egy szó sem hagyta el ajkadat!

Csalódottság, megvetés szorongatta torkomat.
Viszontszerelmed csak álmom volt.
Kettőnk boldogságáról szőtt vágyamat,
mint lehullt, szélsodort virágot,
dübörögve széltiporta a vonat...

X - X - X

EMLÉKEZÉS SZÜLEINKRE

SZÜLEINKTŐL ISTENI ajándékként, családi örökségként, KRISZTUSI emberszeretetet, jellemzilárdságot, józan ítélőképességet, mély igazságérzetet, jövőt féltő, országépítő-közgondolkodást javítani készítő szellemiséget, szorgalmat örökölttem, ill. örököltünk.

Édesapánk képzőművészetek - és minden ami emberi érték - iránti fogékonysága, kreativitása, dalszeretete, derűs alaptermészete, Édesanyánk lényeglátása, kifejezőkészség gazdagsága, népünk családjait féltő, összetartó erőt sugárzó szeretete segített átemelni bennünket, gyermekeinket, az életüket elkísérő szegénységen, életküzdelseinken.

Drága Szüleink méltatlan szenvedései továbbgondolkodásra készítettek. A megmaradásért tenni kényszerülő emberiségnek, a bennünket körülvevő világnak gondolkodnia és cselekednie kell a családok életlehetőségeinek, körülményeinek további feltételeiről, megnyugtató sorsáról!

Az eladatlan árutömeg, a munkanélküliség törvényszerű növekedése tovább mélyíti a gazdasági világválságot! Az elszegényedésétől tartó modern tőkés világ - „nagy hal megeszi a kis halat!” - sodródik a háborúk, a feleslegesnek ítélt néptömegek ritkítása, az ürüggyel provokált ember-, népiirtások „szükségessége” felé, a túlnépesedést fékező születés-szabályozás gondjait ésszerűen, emberségesen megoldó intézkedés-sorozat végrehajtása helyett! Számukra több profitot biztosít a háborúk „végigvezénylése”, mint a szóba sem jöhető megtermelhető javak igazságos elosztása, vagy legalább a „leben und leben lassen!” (élni és élni hagyni!) elv gyakorlása!

Talán még időben vagyunk az igazságos, tisztességes, gyűlölködésmentes cselekvésre!

X - X - X

ÉDESAPÁNK, APUKÁNK!

(id. ÁRPÁS JÓZSEF, 1879. aug. 27. - 1956. szept. 20.)

Munkában, s nélkülözésekben őrlődött,
enyészetté lett tested, csontjaidat a gyermeki hála
és szeretet gránitköve őrzi
a rákoskeresztúri Újköztemetőben.⁺
Édesanyánkkal együtt nyugosztok itt,
a szellővel üzenve: várunk Rátok, ne siessetek!
Visszacsengő féltő szavaitok ma is óvnak
üres lelkű gonoszkodók erőnket kimerítő
érthetetlen indulataitól,
lelki nyomoruk egymást fertőző,
bennünket célba vevő nyilaitól!

ÉDESAPÁNK, neved, emléked nem jegyzik,
nem vittél véghez híres tetteket,
közkatona voltál, milliók között EGY, NÉVTELEN,
de, mert nélkülük nem nyernek csatát,
HŐS VOLTÁL, ha érdemérem nem is díszlett melleden!

Jellemed köszirt, életviteled,
erényed példás volt és szerény,
tisztá, mint a hegyi patak vize,
vagy mint a bőséges kút-, csapvíz mit pazarlunk,
de élet nincs nélküle!

Építettél dalos szívvel - másnak! -,
szegények feje fölé házat,
gazdagnak stukkó díszes palotát,
álmodtál tisztas életminőséget, jobb jövőt a népnek,
lealkonyodott életkorodra, Te reád nem jutott
új öltöny, ünneplő ruha!

Jótekonysági hangversenyen
LISZT FERENC II. MAGYAR RAPSZÓDIÁJÁNAK
lélekvihar-dúlt dallamát megkönnyezted...

Már gyermekként is büszkén néztem Reád:
olvastál és tanítottál, sötét agyaktól
űzted a ködöt, nagyszájú okoskodók balga érvei
omoltak sorra a tapasztalás, a tudás
kőkemény érvei között!
1937-ben, a költő, **JÓZSEF ATTILA, HAZÁM** című versében
a korszakot így örökítette meg:
„...kitántorgott Amerikába
másfél millió emberünk!...”

Fájó szívvel első feleségtől és „kis Kókától”
 a törvény nevében elvált apukánk.
 1923. év tavaszán, nyarán,
 Budapesten nem talált építkezést, munkát,
 ősszel, Aradon megismerte anyukát,
 a két ragyogó szempár lelkük oltáránál,
 Anyakönyvvezető előtt egymásnak hűséget fogadva
 1924. januárban kenyértaláló reménnyel,
 kiutaztak Románia fővárosába.
 Októberben megszülettem, anyuka méhéből kitépődtem!
 Apuka munkabérét, anyuka verejtékkel gyűjtögetett
 ékszereit elvitte a gyógyító magánklinika.
 Decemberben Pest felé hazautazva
 a nyitott marhavagonban
 a védtelen kis családot hóvihar csapdosta.
 Budapestre érkezve
 Édesapa itt élő két húga, egymást váltva,
 Önzetlen, féltő testvéri szeretettel
 A téli hónapokra, a törődött családot befogadta.
 Nina néni özvegyként, éjt nappá téve varrt, dolgozott,
 Nevelte két apró gyermekét.
 Giza néni és fatelep-őr férje, egy kislányukkal,
 Szolgálati lakásukat osztották meg velünk.
 Születésem óta Anyuka mind súlyosbodón, beteg lett.

 A Bakáts-téri Klinikán a szülészeten,
 az orvosok összefutottak: Kollégák!,
 jöjjetek, ilyent még nem láttatok!
 A szülőanyák tiltakoztak, a baba sírni fog!
 Én szopikáztam, gőgicséltem, mosolyogtam, aludtam.

 Szüleinknek a létért való
 vergődése tovább folytatódott.
 Ismétlődő munkanélküliségekkel küzdve
 az 1930-as évek nyomora Maglódra
 vetette az éhező családot.
 Onnan Budapestre naponta,
 oda-vissza vonatozott apuka,
 ha volt munka, törlesztették
 a szatócs szíves hitelét.
 Hét és fél év múlva megtörtént a csoda:
 megérkezett egy egészséges, szép kis baba,
 a jó étvágyú Húgocska.
 Anyukánk leszakadt méhét otthon a bába,
 Hegedűhúrral varrta vissza!

Az emberiség történelmében
 mindig voltak és lesznek
 akik a „napos oldalra” születnek!
 Egyénileg nem válogathatunk,
 mikor, kit, hova, kihez hoz a „gólya”,
 amiről viszont MAGUNK TEHETÜNK,
 MILYEN MINŐSÉGŰ EMBERRE LESZÜNK!
 A felszínes, a rövidlátó, az ostoba,
 - a tudatos ferdítést át nem látva! -,
 az egyént okolja: azért nem jutott többre, sokra,
 mert tehetségtelen, élheterlen, mulya!
 A LAIKUS TUDAT NEM TUDJA, az élet paradoxona:
 az igyekvő agy terméke, az új gépsor,
 a mind modernebb technika,
 a KÉZI MUNKAERŐT KISZORÍTJA!
 A megtermelt, vevőt váró eladatlan árutömeg-bőség,
 a GAZDASÁGI VÁLSÁGOT mélyíti,
 súlyosbítja, MEGÚJÍTJA!

Pillantsunk a régmúltba,
 Édesapánk gyermek-, és ifjú korára.
 Hatan voltatok, akik egy töről fakadtatok.
 Édesmama elhunyt 30 évesen, tüdőgyulladásban.
 Mint zengő orgonasípok kisgyermekként
 félárvák lettetek az élet viharában.
 Életeden át fájlaltad, hogy
 gimnázium helyett, kenyeret kellett keresned
 Péter nagypapánkkal együtt hét éhes szájnak!

Egykori kisnemes őseink leszármazottja nagyapánk,
 szigorú, vigyázó tekintete, nagymamánk Mária, áldott,
 túlvilági szelleme naponta
 átölelte patyolattiszta lelketeket.
 Nem úgy, a mostohátok, hamarost
 megugrott a nagy családtól!
 Szakmát mindnyájan tanultatok,
 önműveléssel, mint csiszolt gyémántok,
 szorgos, értékes emberré váltatok!

PETŐFI SÁNDOR, ARANY JÁNOS,
 JÓZSEF ATTILA, RADNÓTI MIKLÓS,
 MIKSZÁTH KÁLMÁN, és más lánglelkű költők, írók művein
 lelkesedtetél, reménykedtetél,
 LEGYŐZHETŐ a KAPZSISÁG, a FONDORLAT, IRIGYSÉG,
 a MÉLTATLAN FIZIKAI ÉS SZELLEMI NYOMOR!
 Sajnos, erre még 2011-ben is várnunk kell, Apukánk!

Édesapánk! A NAGYBETŰS ÉLET SZENVEDŐ TANÚJAKÉNT

megélted itthon, hazánkban

az első-, és Anyukánkkal,

leányaiddal együtt a második VILÁGHÁBORÚT!

Az egyént, a családokat sújtó kínokat, borzalmakat!

Egekbe kiáltó híret gettóknak, deportálásoknak!

Az átélt akkori időszak emlékei ma is elborzasztanak!

Légiriadók, felvijjogó szirénázások, futás az óvóhelyekre,

a pincékbe, fűtetlen szűk helyiségek, ágyak, priccsek,

tömött bugyrok, riadt nők, gyermekek,

néhány idős férfi lakó.

Távoli, közeli bumm!, bumm!, bombarobbanások,

megremegő pincefal, az egyszál drótón lógó villanykörte

kialudt, botorkáló sötétség... Gunnyasztó, torokszorító

nappalok, éber éjszakák. A hátráló németeket üldöző

nappali fényt árasztó Sztálingyertyák!

1945. február utolsó napjai, mind távolabbi

robajok, pukkanások...

- Mehetünk végre fel az otthonunkba?

Fentről, kintről, az utcáról, udvarról

román, orosz katona hangok. Apuka engem riaszt:

- Siess, bújj be az ágyba! Köhögj! - Fegyveresek jönnek,

fegyverest keresnek, később mások, nő után kutatnak:

- Gyerünk! „Krumpli pucolás!” - mergem!, davaj!

Emeli a takarómat egy fegyveres, szőrös arcú katona.

Apuka neki magyarázza: az én lányom! - A riadt

Anyukára mutat: - A mi lányunk, turberkulózis!,

beteg!, bolnaja, bolnava, bolnava!

A katona töpreng, legyint, a lépcsők felé tart.

- Megmenekültem!, köszönöm, Édesapám!

1945. április 4-én FELSZABADULTUNK!

Hazánk embervesztesége mintegy 1 millió fő,

870 ezer férfi katona halott!

Apuka befoltozta a belövést kapott,

vízvezeték nélküli konyhánk tűzfalát...

1956. szeptember 20-án az élhetőbb világról álmodott,

megfáradt szíve MEGSZÚNT DOBOGNI!

Üzente a kórházból: „MEGYEK HAZA!”

Azóta is ÉL, ÉLTEK VELÜNK a SZÍVÜNKBEN,

APUKÁNK, ANYUKÁNK, aki

utánad ment 1963. február 23-án...!+

Megbeszéljük VELETEK a VILÁG eseményeit,

az országos gondokat!

A szeretett, délceg, tehetséges,
művészlelkű fiad, Jóskánk,⁺⁺
ez idő alatt megjárta a Don-kanyart, az amerikai hadifogságot,
épségben hazahozta imánk!
A háborút túlélte férfisors lett az Övé is:
Józsikánkért kapkodtak volna a nők.
Háromszor is nősült, mindháromszor
átverődött, rosszul döntött.
Elhunyt 73 évesen, a lelki gyötrelem a szívét nyűtte el!
A gyermeki hála, szeretet és tisztelet
még utoljára elvitte ŐT Szüleinkhez, az Édesanyjához
a hódmezővásárhelyi, Korisánszky tanár úrhoz
a maglódi temetőbe.

Háromszor is megnézett, megkönnyezett, kiállításon
egy orosz festményt: egy anya és sámlin ülő kiskutya
között üres karosszék, a kép címe:
KISFIAM, VÁRUNK, GYERE HAZA!
PETŐFI SÁNDOR: TÁVOLBÓL
című költeményét, „Kis lak áll a nagy Duna mentében...”
Maglódon, átéléssel énekelgette.
Édesapánk verset is írt kisfiának, fülünkbe cseng
ma is, ahogy elmondta:
Van nekünk egy szép kis kutyánk,
Sajó annak a neve, ha nyílik a kiskapu, mindig tudja
ki jön be! Gyere ide te kis kutyus, most egy kicsit
maradj itt, hegyezd füled, súgok neked:
Pestről hogyha jön Apukám, neked is hoz valamit!

DRÁGA JÓ SZÜLEINK! Feltört
szívemből a siratott múltunk,
milliókéval közös fájó élményeink emléke.
KÖSZÖNÖM ISTENNEK, hogy lelkünk gyász-emlékcsokrát
átnyújthattam emlékeztetőül a JÖVŐNEK!
Azért tártam fel diszkrét családi történetünket, hogy jó példánk erőt sugározzon,
egymás megértésére biztasson!
A CSALÁD olyan, mint az ostromlott ERŐD, BÁSTYA!
A KISZORÍTÓSDI FURFANGOT LEGYŐZHETI
az ÖSSZEFOGÁS, a MIND TÖBB TUDÁS!

⁺ Szüleinkkel közösnek szánt sírhelyünk: Bp. X. Újköztemető 35/I.p. 1. sor. 137-138. sír.

⁺⁺ Amatőrként bemutatott olajfestményeit a CSALÁD, külföldön és belföldön élő barátai őrzik!

Budapest, 2011.

MEGJELENT: 2011. URÁNUSZ Kiadó, KLÁRIS ANTOLÓGIA.

L Á T L A K É D E S A N Y Á M !

(1893. VII. 14 - 1963. II. 23.)

Álmaimban ha látlak,
ritka tünemény, égi ajándék vagy!
Látlak, a felkelő Nap sugarában
Istenhez fohászkodón,
könyökig felgyűrt ujjú ruhádban,
sietősen, még többet tenni akarón
dagasztva a napod,
fogyasztva erődöt, gyúrod, fogyó Hold életed,
hogy még ma, ez is, az is meglegyen,
még egyszer, még utoljára!

Mint templomi áhítat, patyolatillat
- a lelked tisztasága! - körüllegte
reményt vesztett betegágyad.

Látlak! merítettél tüsténkedő-varázslón
üres fazékból étket, ízes kacagást,
felidéztél sanyarú gyermekkor-mesét,
sűrűn hullajtottál igazgyöngy könnyeket
életcsalt álmaidért, Arad megyében
köztiszteletben élt, halt szüleidért
testvéreidért, kiket többé nem láthattál;
a mindig dolgos-szorgos munkád gyümölcse,
tíz katasztrális hold földed, birtokod,
a határon túl maradt örökre!

Látlak!, hunyt szemmel,
öntudatlan zsigereimben a mosolyod,
mozdulatomban a mozdulatod,
sorsomban,
- áldott szülői vállalásotok által -
magasabb fokon élhető küzdő SORSOD, SORSOTOK;
ahogy szelsz kenyeret,
ölelő karoddal fejünkön nyugtatod áldón,
munkában megfáradt kezed,
s derülve, régi mód becézel:
- kis pulyáim! -, s gyötrődve jövőnkért,
felteszed a kérdést,
- Jó-e, hogy voltam, hogy lettetek?

Könnyeim függönyén át ma is látom,
kínzó fájdalomtól meggyötört, elalélt
drága testedet! Oh! Jaj! Elragadott tőlünk
a könnyörtelen, bádoglelkű Halál!
Az örök tél fagyfogával zárt szemfedő lepled,
szikrázó napsugár-lándzsák, hiába hasogatnák!

A kórházi folyosón, a Nőgyógyászáton,
főlélem hajolt egy részvétes arc:

- Ne sírjon! Lesz majd újra, új babája!

Zokogva a fejemet ráztam:

- Meghalt az Édesanyám!

1963. február 23-a volt.

Távolból a nándorfehérvári hősökre,

- anyai ágon őseinkre - emlékeztetõn,

déli harangszó hallatszott,

itt most lélekharang,

Édesanyámért szólt...

A percek végtelennek tûntek,

árvák lettünk, egyedül maradtunk!

Nincs többé Anyukánk, Apukánk!

Bánatomtól gyötörten

kavargott bennem sokféle gondolat!:

A II. világháborúban, Európában 50 millió,

ebbõl, a mi megcsonkított Hazánkban

870 ezer fõ fiatal férfi katonahalott!,

buggyanó, skarlátvörös vérfolyam duzzadt,

és terült gyászharom-könnypatak...

Majd jött 1956... A bátor, tette-kész

férfiak közül sokan, szívet nem,

de Hazát cserélve, áthajóztak a tengeren túlra!

Nyomasztott a kinyílt virágú vágy:

mi lesz velem, velünk?

Lesz-e nekem és szeretett Húgomnak

férjünk, szellemi társunk, gyermekünk,

egyszer volt Szüleinknek nagyon vágyott,

Hozzájuk méltó, jellemzilárd unokájuk?

ÉDESANYÁNK! ÉDESAPÁNK!

Ha el is rabolt tõlünk a kegyetlen VÉGZET,

a szívünkben örökké éltek,

cselekvésünkben irányt mutattok,

védellezzetek bennünket tovább!

X - X - X

1975.

VÍVÓDÁS ÁTÍVELŐN A MÚLTBÓL A JELENBE

1960 - 1970-es ÉVEKBEN ÉS MA, 2011-ben!

Milyen legyek - mardos, cibál a kérdés -,
milyen vagyok, más milyennek lát?
Önvizsgálón gyötrődsz nappal s éjszakákon át...
Állj, erődöt vesztet, így nem mehetsz tovább!

Benned van buzgalom, akaraterő, tudásvágy,
hit, egy nagyszerű jövőben, mégis megtorpansz,
mert látod, a több tudásszerző igyekvés helyett, mellett,
terjed a bunkóság, bujaság, mélyül a sötétség
a többre képes fejekben!

Gyakran tűzbe jössz, az igazad nem hagyod,
majd keserűn mérlegelsz: hát érdemes?
A lelked kiteheted, bántón cukkolnak,
nem értik logikus érvedet!

Szerény vagy, van ki büszkének tart,
mondják - ez a legnagyobb hibád! -,
a havonta átvett borítékod lapos,
az előre gördítő „vonat” veled megállt,
fülbe sűgön várják, jöhetne helyetted MÁŠ!
Te mosolyogsz, s elnézed, hogy érdemérmet előled
mindig más „kaszál”.

Elveid vannak, szűlői hátterved jellem, becsület!,
KÖTELEZ!,
nem hallgatod el, ha úgy látod, ezért szólni kell!

„Ők” vígan élnek, körük mohó, léha,
kegyűkért balga versenyez,
TÉGED elismernek, buta nem vagy, sőt!, de ahol lehet,
gáncsot vet ellenfeled!

„Ők” mindent megtesznek mit úgy hívnak ÉRDEK!,
Te, a közjóért harcolj tovább! Az eredmény kétséges?

NE CSÜGGEDJ! NE ADD FEL! A TUDÁSOD
TŐLED NEM VEHETIK EL!

VERES PÉTER (1897 - 1970) népi író,
politikus, MINISZTER akkori óvó, jó tanácsa:
„munkahelyen csak MEGFÉRNI LEHET
ÉS KELL, köztetek emberek!”

Évtizedek szálltak el! A felnőtt új nemzedéket
a vágyott jövő reménye, lángoló tettvágy tölti el!
Szerte a világon lobbannak indulatlángok,
robbannak pokolgépek, bezárt a gyár, sorra az üzemek,
éhínség fenyeget?!

Visszhangzik a feléledt ősi követelés:
MUNKÁT, KENYERET!

Az emberiség színpadán a MÚLT, a TEGNAP
függönye KORSZAKOT ZÁR!
Át kell rendezni a „HATÁROKAT”, a díszlet egyszerűbb,
meg kell szabni miből, MENNYIT SZABAD,
cserélődnek a „főszereplők”, hangol a „zenekar”,
a PÁRTOK VITATKOZNAK!

A paragrafus horgai között ÁTBÚJIK
a FONDORLATOS AGY!
Magához kapkod mindent, MINDENT, ami őrizetlen maradt!
A reményt vesztek, a károsultak, tehetetlen
felháborodásukban káromkodnak,
a részvétet megjátszók csúfondáros gúnnyal, vagy
öncélúan, hogy szellőztessék alantas gondolataikat,
féktelen, durva indulatszavaikat a szidottra,
az anyjuk, apjuk utódnemző szervének trágár nevét,
az emésztés híg-tömény salakját, dühösen, kéjjel
ismételve, hangsúlyozva, terítve, esetenként
a magasban feszítő, trónoló - NEM ÉRHETŐ UTOL! -
huncut, korrupt, önimádókra,
a vélt, vagy valós dühre okot adókra zúdítják!,
ZÚDÍTJÁK!

Az ordináre drasztikus indulatszavak
fröcskölő gyakorlása,
tükrözteti a torzuló MÁT! A szexuális szabadosság,
- az enni kell! - kényszere fertőbe sülyeszt
gyermeket, sok-sok fiatal nőt, anyát!
EMBEREK! NE OCSMÁNYUL ADJÁTOK TUDTÁRA A VILÁGNAK,
hogy KÉPESEK VAGYTOK MEGFELELNI ÚJ KIHÍVÁSOKNAK!

Gazdag, választékos, tündöklő szókincsű
tájaink kínálják a színskála árnyalt,
szűzi és gyászoló, ütni, védeni, becézni képes,
léleküdítő, gyógyító szavait!
VESD KI SZÓTÁRADBÓL a „tökjó”-féle,
kétes értelmű szavakat, jelzőket, ne torzítsd,
NE TIPORD, „lefelé” igazodás helyett,
GAZDAGÍTSD, ÉKESÍTSD, csiszold tovább ÉRTÉKES, FÉLTETT
MAGYAR ANYANYELVÜNKET!

Régmúlté a mardosó, cibáló kérdés,
„milyen legyek?” A válasz örök:
SOHA NE ADD FEL A BECSÜLETED, EMBERI MÉLTÓSÁGOD,
ÖNBECSÜLÉSED!, és
„...SOHASE MONDD, HOGY NINCS TOVÁBB!”⁺

KIK LEHETNEK az új, és még újabb utakat felfedező,
járhatóvá „gyalulók”, HAZÁNKAT a KÁTYÚBÓL KIHÚZÓK?: a
NEMZETÜNK-, az EGYÉNEK FELEMELKEDÉSÉT szolgáló
ÖRÖKIFJÚ és IFJÚ „MOTOROSOK”!
HAJRÁ! ELŐRE MAGYAROK!

X - X - X

⁺ Idézet: DÖME ZSOLT, VEREBES ISTVÁN „Sohase mondd” c. örök igaz, nagy sikerű dalát énekli
HERNÁDI JUDIT színművésznő (1982).

HOGYAN TOVÁBB HAZÁM, VILÁG? 2012

A KÖLTEMÉNYEK - verses elbeszélések -
az életünk útján hűséges társként elkísérnek,
osztottnak lelkünk daloló örömeiben,
gondolatot ébresztenek, velünk együtt sírnak,
erősítenek az életküzdelemben!

KÖLTŐKÉNT,
ha a bensőd, mint dugaszolt hordóban a must,
forr, feszít valódi-, vélt abroncsokat,
kidobni készül, mit erjesztettek benned
költővé érlelő lázongó évtizedek, tekinteted,
mint tengervihar korbácsolt hulláma,
önvizsgáló mélyből szökken vágyak magasába,
ám onnan - csúcsot és szakadékot pillantva -,
riadva, kétségek közé csusszansz vissza!

CÉLAKARÁSBAN
a próbavágás az, ami megtorpan?
Erősebb a bozót, mint gondoltad?,
vagy csattogó fogú jég szemű szörnyek
feléd görbülő körmei rémítnek?
Tudhatod, öröközöd borostyán között
búvó gyíkká szelídül a kígyónyelvű
sziszegő, megmarni kész ÉRDEKELTSÉG,
ha úgy írsz, hogy versed nyomán
felkap a hírnév!

A lelkedet hevíti, feszíti,
vámpír-századok sérelme, bánata.
A jobbító szándék - történelem igazol! -,
rendszerint megtorlásba fullad!
E tény elgondolkodtat.
A világnak szóló mondandó,
a lelki fájdalmakra vetülő fény
a döbrent agy számára riasztó,
az irodalmi korszak tükörképe maradt?
Eldönti majd a jövő, az utókor, az olvasó!

Ha a szó, mint görgetett kavics
valahol a félúton megáll,
s rejtelmesen sejtet
- milyen éppen a költői lélek kedve -,
buzgó tettet, tört erőt,
iszonyt, viszonyt, avagy görbült pedált,
ha fut a tekintet
a kurta, vagy nyújtózott sorokon,
az ajándékodra végre fény derül, átadod:
lehet minden, amit az ész, a szív diktál,
faragott fa-ló, gyurma-torzó,

tücsök-bogár, kirakatban díszes gyűjtemény...,
bosszant, dühöt kelt, nevetet?,
a költői fantázia nem ismer határokat!
A lélek emelkedett üzenete ma,
a világ felé nyitott:
örömkönnyek helyett, SÍRNAK A SZAVAK!,
ám, csak az ÉRTŐ FÜLEK értik meg azt!

Új minőségű allegóriába csomagolva
ha a verssor vége nem úgy cseng-bong,
mint megszoktuk rég, vagy nem úgy
koppan, dobban mint lépés,
mit újonc katona kívág,
az olvasó fontolgat: mi ez a szókupac,
összekapkodott kusza szóhalmaz, szóvirág?
- Valami csillog -,
horribile dictu!, ötvösmívú ékszergondolat helyett
talmi bizsu, álarany?

Ah! NEM! NEM!

A sorok között kitüremkedik, feltárul, felparázslík
a LÉLEK VIHAR, az egyéni és sorstársi világfájdalom,
a lázongó, elfojtott indulat!

Ahány költő él a Földön,
annyiféle az ihletett gondolat, az élettapasztalat.
Mindük tollának irányítója a létük öröme, gondja.

Régmúltban a jövőbe látó TÁLTOSOK,
napjainkban a TUDÓSOK, KÖLTŐK FIGYELMEZTETNEK:
- KI TARTJA SZÁMON HÁNYADSZOR?! -

A mind modernebb gépesített termelés és kapcsolódó
összetevőik miatt, ok-okozatként, a fizikai és
szellemi munkájukból élőket pótolják a gépek!
A KISZORULÓ TÖMEGEKNEK IS, ENNI, LAKNI, ÉLNI KELL,
FEL KELL NEVELNIÜK A JÖVŐ NEMZEDÉKET!
MIBŐL JUT MINDENRE, HA NINCS JÖVEDELEM?

ÖRÖK a BÖLCS TANÍTÁS,
apáról, fiúra száll a mondás:
SEGÍTS MAGADON, az ISTEN IS MEGSEGÍT!
Az ISTEN HÁZÁBAN TETT FOGADALOM,
az ISTENÁLDÁS KÉRÉS, az ESKÜVŐ,
az egymást választó, szerető PÁROKNAK
a kezeit ÖSSZEKULCSOLJA,
napjainkban a SZABADOS ERKÖLCSISÉG KORSZAKA
S Z É T V Á L A S Z T J A !

MA, KÖZEL HÉT ÉVTIZEDDEL a II. VILÁGHÁBORÚ
BEFEJEZÉSE UTÁN EURÓPÁBAN,
az ÖT MAGYARORSZÁGNYI KATONAHALOTT emlékét,
a még élő szeretteik, azóta deresedő hajú gyermekeik,
ma is siratják!

A háborúk miatt a megüresedett ágyakba
 mohó, szexörömöket hajszoló, habzsoló ifjú,
 és vénülő „izompacsirták röppentek, röppennek”!
 A kölcsönös szerelem, van, kinek csak ábránd maradt,
 a szexvágycielégítése virágzó ÜZLET LETT!

Az 1914-1918, 1939-1945. évi KÉT VILÁGHÁBORÚ
 és Hazánkban 1956-ban az ellenforradalom, a nemek,
 FÉRFI - NŐ egymáshoz viszonyított arányszám-eltolódása
 - visszautalóan a háborúk FÉRFI VESZTESÉGEIRE -,
 bizonyítja: számtalan gondnak, bajnak EZ A TÉNY
 AZ OKOZÓJA, az elmúlt évtizedekig ható következménye!
 Európában, a mintegy 50 millió,
 öt Magyarországi nőtömegnek,
 Hazánkban 870 ezer NŐNEK KELLETT HELYT ÁLLNI,
 az elhunyt férfiakat, és a nem számlált
 nyomorékokat pótolni, a GYERMEKEIKÉRT, a JÖVŐÉRT!

Az ideális, kölcsönös szerelemtől álmodozó
 lányok azóta is keserűen tapasztalják,
 a „szerelem-piacán” vetélytársa akadt!,
 van, aki önála fiatalabb, szebb,
 engedékenyebb, gazdagabb!
 A TÖRVÉNY IGAZODIK az ÉLETHEZ! MA,
 NEM MEGVETETT A LÁNY, ha szerelemben fogant
 gyermeküket az APA, nem vállalja!
 „Divat” lett a „nyitott” házasság,
 szerelemben a „szabadosság”!
 A kölcsönös felelősségvállalás, az apai szeretet
 nélkül született, nevelődött gyermekek lelkét
 örökre égeti a seb:
 ŐT, az APA ELHAGYTA!, Ő, NEM KELLETT!
 Új „PAPÁK” az anyu mellett, jöttek, jönnek, mennek!
 NEKI csak az az egy hiányzik,
 akinek mondhatná: ÉDESAPÁM, APUKÁM!

A FÉRFI, az ágyas kapcsolatban megfelelni akarón,
 munkában „zsozsót” hajszolón, erőt gyűjtőn,
 „piás” sorstársak vonzásába sodródva,
 rászokik - ki-ki, más és más indokkal! -,
 a gondjait oldó búfelejtőre: kábító, önpusztító drogra,
 röviditalra, sörre, borra.
 Nője indulatát leszerelő, feszültségoldó
 „furfangon” töpreng, a TUDÁSÁT GYARAPÍTÓ,
 ISMERETBŐVÍTŐ IGYEKEZET HELYETT!,
 kezét emel a haragos élettársnőre.
 A nyűhetetlennek tűnő férfierő
 a kenyérkereső akarásban, szexöröm-forrást
 kutató és megtartó törekvésben,
 családgondokat legyűrő igyekezetében megroppan,
 az éltető láng idejekorán kialszik!

Hazánkban a FÉRFI HALANDÓSÁG ARÁNYSZÁMA

- statisztikák bizonyítják! -,

a NŐKÉNÉL MAGASABB!

Az előrevivő út buckáit, göröngyeit,

bozótjait, szakadékait áthágó

FIZIKAI és LELKIERŐ MEGROKKAN, megtörik!

A fényt árasztó, előrevivő haladást,

NEM VÁRT ERŐK MEGÁLLÍTJÁK:

az automatizálódva termelt árutömegre

nincs fizetőképes kereslet!

NINCS VEVŐ, bezártak a gyárok, üzemek.

Beköszönt a NINCSTELENSÉG KORSZAKA!

LEÁLLT A TERMELÉS, NINCS MUNKA!

A VILÁGON EMBERMILLIÓK ÉHEZNEK!

ÖRDÖGI KÖR: az EGYÉN TUDÁST BŐVÍT,

RÁMENT az IFJÚSÁGA,

MÁSFAJTA szakmai ismeret KELL!

A XIX. század elején, az ipari forradalmak

kezdetén ANGLIÁBAN, a jövedelem nélkül maradt

munkások összetörték a gépeket...!

Ma, a pénzügyi, gazdasági VÁLSÁGBÓL a KIUTAT,

a VILÁG MÁSKÉPPEN OLDHATJA MEG!

Itt, most csak az alapvető főgondokat említettem.

BÍZHATUNK az ORSZÁGVEZETÉSBEN, a NAGY POLITIKÁBAN,

hogy NÉPÜNK „HAJÓJA”

átvezetődik az örvénylő „gondtengeren”!

Az EMBER, GYÓGYÍTÓ BALZSAMHITET,

vigaszt a MUNKÁBAN TALÁL!

ÚJRA és ÚJRA TANUL a távol-, és

a közelmúlt tévedéseiből, hibáiból,

a NEMZEDÉKEK FOGGAL és KÖRÖMMEL VÍVOTT HARCÁBÓL!

FIZIKAI ERŐSZAK, HÁBORÚK HELYETT,

AZ ELŐRE VEZETŐ UTAT a SZÉTTÉRÍTETT TUDÁS,

az ÖNZÉST KORLÁTOZÓ MEGGYŐZŐ BELÁTÁS,

az ERŐT TÁPLÁLÓ LEHETŐSÉGNYITÁS OLDJA MEG!

Bölcs mondás járta gyermekkoromban,

németül szólt a jó tanács:

„Leben, und leben lassen!” Élni és élni hagyni!

Az ÉLETÖSZTÖN, a FELELŐSSÉGTUDAT

a TORNYESULT GONDOKAT MEGOLDJA!

Ma, ÉGETŐ a KÉRDÉS,

hogyan tovább HAZÁM, VILÁG?

A ZAVAROS RENDEZETLENSÉGBEN

a „szemes” ember, s ki „közel áll a tűzhöz”,

összekapkod mindent, amit megragadhat,

mi gyengén őrzött, vagy őrizetlen maradt.

Az országvagyomból - mint darazsak

a takaratlan mézesbödönből -,

az önimádó telhetetlenek lakmároznak!

A fegyelmező jó szándék
építi a reményt, MEGÁLLJT PARANCSOL!
Az új és még újabb ORSZÁGMENTŐ kísérletek
és TANULSÁGAIK ELVEZETIK HAZÁNKA, a NÉPEKET
az álmodott „BŐSÉG KOSARÁHOZ”,
a JOG ASZTALÁHOZ!

A TUDÓSOK, FILOZÓFUSOK, idejekorán
FIGYELMEZTETTEK!, például
MALTHUS Thomas R. (1766-1834, angol közgazdász, pap):
A FÖLD TEHERBÍRÓ KÉPESSÉGE VÉGES!
A VILÁG TÚLNÉPESEDÉSÉT FÉKEZNI KELL!
NAPJAINKBAN ÜNNEPELTÉK a FÖLDÜNK
HÉTMILLIÁRDOT elért lélekszámát, ÚJSZÜLÖTTJÉT,
a mélyszegénység szaporodik!
Az anyagi javakban
dúskálódó réteg véleménye:
„Amíg a nép szeretkezik, nem követelők!”
KÍNA, 2000. évtől sújtja, anyagi
megvonásokkal bünteti a szülőket:
egy családban csak egy gyermek az engedélyezett!
Embertelen utasítás helyett,
a VILÁGON, ÉRTÉK LEGYEN AZ EMBERÉLET!,
CSAK ANNYI GYERMEKNEK
SZABADNA MEGSZÜLETNIE,
amennyit a szülőpár, a társadalom,
foglalkoztatni, eladható tudásszerző-ismerettel
felnevelni képes!

Hazánkban, a szex-szabadosság ellenére
a kívánnál kevesebb gyermek születik!
Kik tartják majd el a NÉPÜNK ÖREGJEIT?
Megannyi a jelent és a jövőt féltő kérdés!

A KÖLTŐK igazságtudata, szárnyaló eszmei
mondandója, aktualitása
országhatáron innen és túl, VILÁGÍTÓ, ÖRÖKÉGŐ FÁKLYA!

Mi, fakult, divatmúlt betűk,
mint göröngyök ó-temető
szélzörgette fái között,
a lágyan hullámozó gaz,
névtelenné lett hant,
vagy virágos, faragott sírkő alatt,
melyek befogadtak számtalan,
szivárványszín-lelkű hült tetemet,
s eltemettek egykori családtartó gondot,
kenyérharcot, lelkesedést, féltést
és szerelmet, úgy pihennek bennünk
az elsárgult, zizzenő, törtfényű
könyvek lapjain
az ihletett órák szülöttei,

a HAZÁNKAT szeretve féltő VERSEK,
mint kagylóban az IGAZGYÖNGYSZEMEK!

Az eljövendő századok éltsék
a KÖLTŐK, a KÖLTŐNŐ
SZÍVÉNEK ÓHAJÁT! ŐRIZZÉK tanulságul
az ELMÚLT KORSZAKOK emlékeit,
NEMZETÜNK ÉLNI AKARÁSÁT SUGALLÓ üzeneteit:
„NYELVÉBEN ÉL A NEMZET!”*, TARTSD MEG, és
„ISTEN ÁLDD MEG A MAGYART,
JÓ KEDVVEL, BŐSÉGGEL...” (HYMNUS, KÖLCSEY FERENC.)

2012. I. 1. MAGYARORSZÁG!
SZELLEMI ELIT FIGYELJ!, VIGYÁZZ!
A KÖZJÓÉRT való GONDOLKODÁS, és
érte a JÓ SZÁNDÉKÚ TENNI AKARÁS,
NE TÚNJÖN EL,
MINT ROBOGÓ VONAT ABLAKÁBÓL
A FELVILLANÓ, S ELSUHANÓ TÁJ!

* Gróf SZÉCHENYI ISTVÁN

X - X - X

K Ö S Z Ö N E T N Y I L V Á N Í T Á S O M

TISZTELT

ORSZÁGOS SZÉCHÉNYI KÖNYVTÁR
E - KÖNYVTÁRI SZOLGÁLTATÁSOK OSZTÁLYA,
MOLDOVÁN ISTVÁN OSZTÁLYVEZETŐ ÚRNAK, és
MUNKATÁRSAINAK!

Ismételten hálásan köszönöm Önnek, és Munkatársainak, hogy a költeményeim, írásaim, lehetőséget kaptak az INTERNETRE való felkerülésre (I. FORGÓSZÉLBEN ..., II. KERESLEK „KÉKMADÁR” PÁROM ..., és a jelenlegi, III. ÉLETNYIRBÁLT VÁGYAK c.).

Úgy érzem, a Családom és mások, II. világháború előtti és utáni élethelyzetét a ma, és mindenkor élő generációknak ismerniük kell, és nemcsak a történelem könyvekből!

A rendszerváltás, napjainkban a pénzügyi-gazdasági világválság, a munkanélküliségek ténye, a mai kor emberének új kihívásokat jelentenek! Hinnünk kell, hogy tudatos akarással, önpusztító szokások - cigaretta, szeszes ital, drog - elkerülésével, egymást vigyázva, LEGYŐZHE-TŐK az elháríthatatlannak tűnő akadályok!

A Hazánkat és a világot érintő múltidézés erőt sugall, felkészít a nehézségek leküzdésére, és biztat, hogy a reménytelennek látszó élethelyzetekből is van kiút!

Köszönöm Önnek, és Valamennyiüknek az áldásos, megértő fáradozásukat, munkájukat! Jó egészséget, további sok sikert, örömet kívánunk kedves Mindnyájuknak!

Tisztelettel

Budapest, 2012. március 1.

Árpás Rózsa
Szerző

és Húgom,
Árpás Gizella (Szilvia) Dr. V. D.-né

X - X - X

A fentieket megelőző válogatott költeményeim, írásaim ugyanitt az INTERNETEN, a következő néven, címeken és számokon találhatók:

ÁRPÁS RÓZSA: I. FORGÓSZÉLBEN. NŐSOROK NEM VIDÁM NAPJAI A KÉT
VILÁGHÁBORÚ UTÁNI ÉVTIZEDEKBEN, 1914-1918,
1939-1945- napjainkig.

<http://mek.oszk.hu/07500/07519/07519.htm>

ÁRPÁS RÓZSA: II. KERESLEK „KÉKMADÁR” PÁROM. A BOLDOGÍTÓ „IGEN”
LEHETŐSÉGÉRŐL.

<http://mek.oszk.hu/08300/08380/08380.htm>

VÉGE